

Čís. 13437.

Ani za platnosti zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., není odvolání kandidáta advokacie z usnesení výboru advokátní komory, jímž bylo rozhodnuto o započtení doby do advokátské praxe, vázáno patnáctidenní rekursní lhůtou § 36 (1) zák. čís. 100/1931.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1934, R I 100/34.)

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y nevyhověl žádosti kandidáta advokacie o započtení určité doby do advokátní praxe. V r c h n í s o u d odmítl usnesením ze dne 15. prosince 1933 odvolání kandidáta advokacie jako opožděné, neboť napadené usnesení bylo doručeno stěžovateli dne 8. září 1933 a odvolání proti usnesení podáno bylo teprve 16. října 1933 (anal. § 75 vlád. nař. čís. 8/1928 sb. z. a n., anal. § 36 zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.). Do tohoto usnesení podal kandidát advokacie odvolání, jež výbor advokátní komory předložil přímo nejvyššímu soudu. Nejvyšší soud vrátil usnesením ze dne 24. února 1934, R I 100/34 spisy výboru advokátní komory s tím, by je předložil vrchnímu soudu (viz čís. sb. 13319). Když bylo tomuto poukazu vyhověno a vrchní soud předložil spisy nejvyššímu soudu, zrušil N e j v y š š í s o u d napadené usnesení ze dne 15. prosince 1933 a vrátil věc vrchnímu soudu, by o odvolání kandidáta advokacie proti usnesení výboru advokátní komory znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Že odvolání kandidáta advokacie podle § 30 adv. ř. není vázáno žádnou zákonnou lhůtou, bylo vysloveno v plenárním rozhodnutí ze dne 17. prosince 1926 pres. 563/26 čís. 6594 sb. z. a n., na něž se poukazuje. Ustanovení § 30 odstavec třetí adv. ř. mluví ovšem jen o odvolání proti odepření zápisu do listiny kandidátů, proti výmazu z ní a proti odepření advokátní praxe, kdežto v souzeném případě jde o odmítnutí odvolání proti odepření advokátní praxe. Avšak důsledně musí býti přípustným odvolání proti usnesení odmítajícimu odvolání z formálních důvodů, když jest přípustné proti zamítavému usnesení z důvodů věcných. Plenární rozhodnutí bylo vydáno ovšem v době před účinností zákona z 19. června 1931 o základních ustanoveních soudního řízení nesporného čís. 100 sb. z. a n. a poukazovalo k tomu, že i z § 9, odstavec druhý a třetí a § 11 odstavec druhý tehdy platného nesporného řízení plyne, že čtrnáctidenní lhůta ke stížnosti platí právě jen pro případy, kde práva třetích napadeným rozhodnutím vůbec nejsou dotčena. V tom ovšem nastala změna ustanovením § 36 zákona 100/31 sb. z. a n., jež připouští rekurs i po uplynutí patnáctidenní rekursní lhůty proti rozhodnutím, z nichž nenabyla třetí osoba práv, jen obmezeně, trpí-li rozhodnutí zmatečností, ježto se ho účastnil soudce vyloučený, nebo že účastník nebyl vůbec nebo řádně zastoupen a jednání nebylo dodatečně schváleno, nebo, že jde o vykonávání péče o osoby jsoucí pod zvláštní zákonnou ochranou, o kteréžto případy v souzené věci nejde. Než to nemůže ani za této zákonné změny vésti k opačnému rozhodnutí, ano ple-

nární rozhodnutí neodvozovalo nevázanost odvolání kandidáta advokacie na rekursní lhůtu ze zmíněných ustanovení nesporného řízení, nýbrž použilo jich jen ke srovnání, že se nestanovení lhůty v § 30 adv. ř. stalo právě tak úmyslně, jak to bylo výslovně stanoveno ve zmíněných ustanoveních nesporného řízení. A třebaže jde i v souzeném případě o nesporné řízení, nelze na ně použít § 36 zákona č. 100/31 sb. z. a n., poněvadž § 1 odstavec (2) zákona praví, že účinnosti nepozbývají ustanovení zvláštních zákonných předpisů o věcech, o nichž jedná tento zákon. Jsou proto tato ustanovení míněna jakožto ustanovení podpůrná, daná jen pro případy, kde není ve zvláštních zákonech předepsáno nic jiného (srovnej Hora: Soudní řízení nesporné z r. 1931 str. 11 odstavec II.). Zůstalo-li ustanovení § 30 adv. ř. nezměněno, jest zřejmo, že i za platnosti zákona č. 100/31 sb. z. a n. není odvolání kandidáta advokacie vázáno na patnáctidenní rekursní lhůtu § 36 odstavec (1) zákona č. 100/31 sb. z. a n. Nejméně případným jest poukaz napadeného usnesení na § 75 vládního nařízení ze dne 13. ledna 1928, č. 8 sb. z. a n., neboť nařízení to upravuje již podle svého názvu řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů (správní řízení) a v § 1 praví výslovně, že nařízení to upravuje s výjimkami v něm stanovenými řízení, které provádějí ve věcech náležejících do jich působnosti politické (státní policejní) úřady, jež pod č. 1 až 3 vypočítává, a o soudech se vůbec nezmiňuje.

Čís. 13438.

Zákon ze dne 5. května 1933, č. 74 sb. z. a n., kterým se dočasně upravuje výkon exekuce proti zemědělcům.

Ochrana zákona se nevztahuje na lesní hospodářství.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1934, R I 284/34.)

Návrh dlužníka, by byl podle zákona ze dne 5. května 1933, č. 74 sb. z. a n. odložen výkon dražby dříví, soud první stolice zamítl. Rekursní soud povolil odklad výkonu dražby. Důvody: Dříví ze kmenů poražených na pozemku zemědělce jest pokládáno za věc související se zemědělským podnikem. Nezáleží na tom, zda dříví je určeno pro vlastní spotřebu hospodáře, či pro prodej. I při obilí a jiných zemědělských produktech zákon v tom směru nerozlišuje, naopak tendencí zák. č. 74/1933 je, by zemědělec byl chráněn před prodejem zemědělských produktů pod cenou. Zákon nerozlišuje také mezi hospodářskými plodinami polními a lesními.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Z odůvodnění vládního návrhu zákona č. 74/33 sb. z. a n. tisk č. 228 a ze zpráv zemědělského a ústavněprávního výboru o vládním návrhu tisk č. 1035 a 2232 jest zřejmo, že účelem zákonné ochrany zemědělců bylo, by dlužníkům z řad zemědělských bylo umožněno splnění závazky v době po ukončení sklizně, ježto se dostali do tísnivé hospo-